

ringslov, der fastsatte Vilkaarene for disse Virksomheder, men ved Beværterloven af 10. Maj 1912 gav man altsaa en selvstændig Lovgivning for disse Næringsvirksomheder. Hermed er det klart og bestemt fastslaaet fra Lovgivningsmagts Side, at det er Næringsvirksomheder af en særlig Art, af en saadan Art, at der maa gives en selvstændig Lovgivning for dem. Det andet Hovedpunkt i Loven af 10. Maj 1912 er Gennemførelsen af det kommunale Selvstyre. Det er en Selvfølge, at naar der skal foretages en Begrænsning af disse Næringsvirksomheder, vil det være overordentlig vanskeligt for Lovgivningsmagten at fastsætte en Begrænsning, der vil passe i alle Kommuner over det ganske Land, og derfor har man gennemført det Princip, at de begrænsende og regulerende Bestemmelser paa dette Omraade skal gennemføres af den lokale kommunale Bestyrelse, vel at mærke selvfølgelig med Godkendelse af højere Myndigheder; men det er først og fremmest den kommunale Bestyrelse, der kan skønne over, i hvilken Udstrækning det vil være tilraadeligt og tilladeligt, kunde man sige, at have den Slags Næringsvirksomheder i Kommunerne. Forholdene er jo i høj Grad forskellige i de enkelte Kommuner, og en enkelt Lovbestemmelse for samtlige Kommuner under eet vil derfor ikke kunne gennemføres og vil ikke kunne virke tilfredsstillende. Betingelsen for, at disse begrænsende og regulerende Bestemmelser kan virke paa en heldig Maade, er, at de har den fornødne Tilslutning indenfor Kommunens Grænser. Har de ikke det, vil de ikke komme til at virke paa den frugtbringende Maade, de skal. Man har hørt Udtalelser om, at denne Lov gaar den personlige Frihed for nær. Det er aldeles ikke rigtigt, denne Lov vedrører ikke den personlige Frihed. Enhver Person kan købe og nyde, hvad han vil, efter denne Lov lige saa godt som før. Det kan maaske siges, at man ikke har samme lette Adgang til at faa fat paa det, men det er ikke den personlige Frihed, man lovgiver om, det er Næringsvirksomhederne, man begrænser efter den Trang, der er dertil paa de paagældende Egne. Og videre kommer man ikke. Endvidere siges det, at det er et Stykke af en Forbudslov; det er heller ikke rigtigt. Det, der her er Tale om, er at give de kommunale Myndigheder en Ret til gennem deres Beslutning af begrænse disse Næringsvirksomheder paa den Maade, de finder mest formaalstjenlig i de paagældende Kommuner, naturligvis med Godkendelse af højere Myndighed.

Det Lovforslag, der her foreligger, er, som jeg begyndte med at sige, et beskedent Fremskridt i Retning af videre Udvikling af det kommunale Selvstyre, og jeg tror, Flertallet af Tinget vil være enigt med mig i, at dette beskedne Fremskridt ikke alene vil virke gavnligt under de almindelige Forhold i vort Samfund, men endogsaa er paa-trængende nødvendigt. Jeg tror, det havde været ønskeligt at naa endnu videre, men Betingelsen for at naa videre i Retning af de kommunale Raads Selvstyre har ikke været til Stede. Det er muligt, at Befolkningen heller ikke endnu er moden til, at der gennemføres mere, end her er foreslaaet. At indføre mere, end Befolkningen er moden til at gennemføre, vilde heller ikke være heldigt, saa vilde Loven blive et dødt Bogstav.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af det høje Ting. Jeg føler mig forvisset om, at et saadant Supplement til den gældende Lov nok skal vise sig at have gavnlige Virkninger.

F. K. Madsen: Forinden jeg gaar over til selve den foreliggende Sag, vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne takke Præsidiet, fordi man har flyttet Talerpladsen herhen og i hvert Fald har gjort Forsøg paa at skabe bedre Lydforhold. Hvorvidt denne Flytning vil hjælpe i saa Henseende, skal jeg ikke kunne sige i Øjeblikket, men jeg haaber, det vil lykkes Præsidiet at faa anbragt Talerstolen paa en saadan Maade, at Medlemmerne ikke behøver at gaa fra deres Pladser hen foran Talerstolen for at høre, hvad der bliver sagt.

Jeg skal derefter gaa over til den Sag, der foreligger, og jeg vil da meget indtrængende anmode de ærede Medlemmer, der er enige med mig i denne Sag, om at stemme imod Lovforslaget. Det forekommer mig, at det Indhold, det har faaet ved anden Behandling, er af en saadan Beskaffenhed, at Loven ikke kan kaldes en Næringslov; Loven maa med dette Indhold nærmest betragtes som en Lov, der virker lige skadeligt overfor Næringslivet og overfor Ædrueligheden. Det Udvalg, der har beskæftiget sig med Lovforslaget, delte sig i et stort Flertal og et lille Mindretal, et Flertal paa 11 Medlemmer og et Mindretal paa kun 4. Efter denne Deling af Udvalget var Afholdsfolkene og navnlig Forbudstilhængerne paa det rene med, at Lovændringerne, som alle gaar i forbudsvenlig Retning, vilde blive vedtaget med stor Majoritet. Det ærede Medlem Hr. Heilesen var endda paa Forhaand saa sikker i sin Sag, at han rettede stærke Angreb imod den højtærede Inden-